

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/1753

z dnia 23 października 2019 r.

**w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego
w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby Unia miała pełną zdolność wykonywania swojej wyłącznej kompetencji dotyczącej wspólnej polityki handlowej oraz w pełnej zgodności z jej zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) Światowej Organizacji Handlu, zostanie ona Umawiającą się Stroną Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (zwanego dalej „aktem genewskim”) na mocy decyzji Rady (UE) 2019/1754 ⁽³⁾, która również upoważnia państwa członkowskie do ratyfikowania aktu genewskiego lub przystąpienia do niego w interesie Unii. Umawiające się Strony aktu genewskiego są członkami związku szczególnego utworzonego Porozumieniem lizbońskim o ochronie nazw pochodzenia i ich międzynarodowej rejestracji (zwanego dalej „związkiem szczególnym”). Zgodnie z decyzją (UE) 2019/1754. Unię i państwa członkowskie, które ratyfikowały akt genewski lub przystąpiły do niego, reprezentuje w związku szczególnym w odniesieniu do aktu genewskiego Komisja.
- (2) Należy ustanowić przepisy umożliwiające Unii wykonywanie praw i wypełnianie obowiązków określonych w akcie genewskim, w imieniu Unii oraz w imieniu państw członkowskich, które ratyfikowały ten akt lub do niego przystąpiły.
- (3) W akcie genewskim zapewnia się ochronę nazw pochodzenia, w tym nazw pochodzenia w rozumieniu rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽⁴⁾ oraz (UE) nr 1308/2013 ⁽⁵⁾, a także oznaczeń geograficznych w rozumieniu rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014 ⁽⁶⁾ i (UE) 2019/787 ⁽⁷⁾, zwanych dalej łącznie „oznaczeniami geograficznymi” w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 22.3.2019, s. 55.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 7 października 2019 r.

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/1754 z dnia 7 października 2019 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (zob. s. 12 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 251/2014 z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina, uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 (Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

- (4) Zaraz po przystąpieniu Unii do aktu genewskiego i później, w regularnych odstępach czasu, Komisja powinna składać w Biurze Międzynarodowym Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanym dalej „Biurem Międzynarodowym”) wnioski o rejestrację międzynarodową w rejestrze Biura Międzynarodowego (zwanym dalej „rejestrem międzynarodowym”) oznaczeń geograficznych pochodzących z terytorium Unii i chronionych na jej terytorium. Wnioski takie powinny być oparte na powiadomieniach składanych przez państwa członkowskie działające z własnej inicjatywy lub na wniosek osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego. Przygotowując powiadomienia, państwa członkowskie powinny rozważyć interes gospodarczy płynący z międzynarodowej ochrony danego oznaczenia geograficznego, a w szczególności wartość produkcji i wartość wywozu, ochronę na mocy innych umów, a także aktualne lub potencjalne nadużycia w państwach trzecich.
- (5) Rejestracja oznaczeń geograficznych w rejestrze międzynarodowym powinna służyć zapewnieniu wysokiej jakości produktów, uczciwej konkurencji i ochronie konsumentów. Ze względu na znaczną wartość kulturalną i gospodarczą oznaczeń geograficznych, ich rejestrację należy oceniać z punktu widzenia wartości tworzonej dla społeczności lokalnych, z myślą o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich i propagowaniu nowych możliwości zatrudnienia w sektorze produkcji, przetwarzania i innych powiązanych usług.
- (6) W celu prowadzenia stałego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, Komisja powinna korzystać regularnie z istniejących mechanizmów konsultacji z państwami członkowskimi, stowarzyszeniami branżowymi i producentami unijnymi.
- (7) Należy ustanowić odpowiednie procedury pozwalające Komisji oceniać oznaczenia geograficzne pochodzące z państw będących Umawiającymi się Stronami aktu genewskiego, które nie są państwami członkowskimi, (zwanymi dalej „Umawiającymi się Stronami będącymi państwami trzecimi”), zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym, aby podjąć decyzję w odniesieniu do objęcia ochroną w Unii i unieważnienia takiej ochrony w stosownych przypadkach.
- (8) Egzekwowanie przez Unię ochrony oznaczeń geograficznych, które pochodzą z Umawiających się Stron będących państwami trzecimi i zostały zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym, powinno odbywać się zgodnie z rozdziałem III aktu genewskiego, w szczególności z jego art. 14, w którym nakłada się na każdą Umawiającą się Stronę obowiązek udostępnienia skutecznych środków prawnych w celu ochrony zarejestrowanych oznaczeń geograficznych oraz zapewnienia, aby organ publiczny lub którykolwiek z zainteresowanych stron, czy to osoba fizyczna, czy osoba prawna, zarówno publiczna jak i prywatna, mogły wszcząć, zgodnie z systemem i praktyką prawną tej Umawiającej się Strony, postępowanie sądowe mające zagwarantować ochronę takich oznaczeń.
- (9) W celu zapewnienia, równolegle do ochrony oznaczeń geograficznych, ochrony unijnych, regionalnych i krajowych znaków towarowych należy, uwzględniając środki ochronne w odniesieniu do praw wcześniejszego znaku towarowego określonych w art. 13 ust. 1 aktu genewskiego, zabezpieczyć współistnienie wcześniejszych znaków towarowych oraz oznaczeń geograficznych zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym, którym przyznano ochronę lub które są wykorzystywane w Unii.
- (10) Ze względu na wyłączną kompetencję Unii dotyczącą wspólnej polityki handlowej państwa członkowskie, które nie są jeszcze Stroną Porozumienia lizbońskiego o ochronie nazw pochodzenia i ich międzynarodowej rejestracji z 1958 r. zrewidowanego w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. i zmienionego dnia 28 września 1979 r. (zwanego dalej „porozumieniem lizbońskim”), nie powinny ratyfikować tego porozumienia ani do niego przystępować.
- (11) Państwa członkowskie, które są już Stroną porozumienia lizbońskiego, powinny móc nią pozostać, w szczególności by zapewnić ciągłość przyznanych na podstawie tego porozumienia praw i wypełnianie określonych w nim obowiązków. Powinny one jednak działać wyłącznie w interesie Unii oraz z pełnym poszanowaniem wyłącznej kompetencji Unii. Te państwa członkowskie powinny zatem korzystać ze swoich praw wynikających z porozumienia lizbońskiego i wypełniać nałożone na jego podstawie obowiązki w pełnej zgodzie z upoważnieniem udzielonym im przez Unię zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Aby zapewnić poszanowanie jednolitego systemu ochrony oznaczeń geograficznych ustanowionego w Unii w odniesieniu do produktów rolnych oraz ciągle pogłębiać harmonizację w ramach rynku wewnętrznego, te państwa członkowskie nie powinny rejestrować na mocy porozumienia lizbońskiego żadnych nowych nazw pochodzenia dotyczących produktów wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014 lub (UE) 2019/787.
- (12) Państwa członkowskie, które są już Stroną porozumienia lizbońskiego, zarejestrowały nazwy pochodzenia na mocy porozumienia lizbońskiego. Należy przyjąć przepisy przejściowe umożliwiające nieprzerwaną ochronę tych nazw pochodzenia na warunkach określonych w tym porozumieniu, w akcie genewskim oraz w prawie Unii.

- (13) Państwa członkowskie, które są już Stroną porozumienia lizbońskiego, chronią nazwy pochodzenia Stron tego porozumienia będących państwami trzecimi. Aby zapewnić im środki do wypełnienia ich zobowiązań międzynarodowych przyjętych przed przystąpieniem Unii do aktu genewskiego, należy przyjąć przepisy przejściowe, które powinny wywoływać skutki jedynie na poziomie krajowym i nie powinny w żaden sposób wpływać na handel wewnątrzunijny lub międzynarodowy.
- (14) Słuszne jest, aby opłaty należne na podstawie aktu genewskiego oraz wspólnego regulaminu wykonawczego na podstawie porozumienia lizbońskiego i aktu genewskiego porozumienia lizbońskiego (zwanego dalej „wspólnym regulaminem wykonawczym”) z tytułu złożenia w Biurze Międzynarodowym wniosku o rejestrację międzynarodową oznaczenia geograficznego, a także opłaty należne z tytułu innych wpisów do rejestru międzynarodowego oraz za wydanie wyciągów, zaświadczeń lub przekazanie innych informacji dotyczących treści tej rejestracji międzynarodowej ponosiło państwo członkowskie, z którego pochodzi dane oznaczenie geograficzne, osoba fizyczna lub prawna, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjent określony w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość nałożenia na osoby fizyczne, osoby prawne lub beneficjentów obowiązku uiszczenia części lub całości tych opłat.
- (15) Aby pokryć niedobory dotyczące budżetu operacyjnego związku szczególnego, Unia powinna być w stanie wnieść, w ramach środków przeznaczonych na ten cel w rocznym budżecie Unii, specjalną składkę, zgodnie z decyzją zgromadzenia związku szczególnego na podstawie art. 24 ust. 4 aktu genewskiego, z uwagi na wartość gospodarczą i kulturalną ochrony oznaczeń geograficznych.
- (16) W celu zapewnienia jednolitych warunków dotyczących wykonywania członkostwa Unii w związku szczególnym należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanowienia wykazu oznaczeń geograficznych, które mają być umieszczone we wniosku o ich rejestrację międzynarodową w Biurze Międzynarodowym składanym zaraz po przystąpieniu do aktu genewskiego i w później składanych wnioskach, odrzucenia sprzeciwu, decydowania o objęciu ochroną oznaczenia geograficznego zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym, cofnięcia odmowy uznania skutków odnośnej rejestracji międzynarodowej, występowania z wnioskiem o anulowanie rejestracji międzynarodowej, powiadomienia o unieważnieniu ochrony w Unii oznaczenia geograficznego zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym, jak również do upoważnienia państw członkowskich do dokonywania wszelkich niezbędnych zmian odnośnie do nazwy pochodzenia produktu objętego ochroną na mocy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014 lub (UE) 2019/787 oraz powiadomienia o tym Biura Międzynarodowego. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).
- (17) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, w celu osiągnięcia zasadniczego celu polegającego na umożliwieniu Unii uczestnictwa w związku szczególnym w sposób, który zapewni skuteczną ochronę oznaczeń geograficznych UE na poziomie międzynarodowym, konieczne i właściwe jest ustanowienie przepisów i procedur dotyczących działań Unii po jej przystąpieniu do aktu genewskiego. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (18) Istotne jest, by zapewnić ciągle monitorowanie i ocenianie przez Komisję uczestnictwa Unii w akcie genewskim. Aby przeprowadzić taką ocenę, Komisja powinna uwzględnić, między innymi, liczbę chronionych i zarejestrowanych na mocy prawa Unii oznaczeń geograficznych, w przypadku których zostały złożone wnioski o rejestrację międzynarodową, przypadki, w których ochrona została odrzucona przez Umawiające się Strony będące państwami trzecimi, ewolucję liczby państw trzecich uczestniczących w akcie genewskim, podejmowane przez Komisję działania w celu zwiększenia tej liczby, jak również wpływ obecnego kształtu prawa Unii w zakresie oznaczeń geograficznych na atrakcyjność aktu genewskiego dla państw trzecich oraz liczbę i rodzaj oznaczeń geograficznych pochodzących z Umawiających się Stron będących państwami trzecimi, które zostały odrzucone przez Unię,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy i procedury dotyczące działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (zwanego dalej „aktem genewskim”).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „oznaczenia geograficzne” obejmuje nazwy pochodzenia w rozumieniu aktu genewskiego, w tym nazwy pochodzenia w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1151/2012 oraz (UE) nr 1308/2013, jak również oznaczenia geograficzne w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) nr 251/2014 i (UE) 2019/787.

Artykuł 2

Rejestracja międzynarodowa oznaczeń geograficznych

1. Zaraz po przystąpieniu Unii do aktu genewskiego i później, w regularnych odstępach czasu, Komisja składa, jako właściwy organ w rozumieniu art. 3 aktu genewskiego, w Biurze Międzynarodowym Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanym dalej „Biurem Międzynarodowym”) wnioski o rejestrację międzynarodową oznaczeń geograficznych chronionych i zarejestrowanych zgodnie z prawem Unii dotyczące produktów pochodzących z Unii, zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 aktu genewskiego.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie mogą wystąpić do Komisji z wnioskiem o rejestrację w rejestrze międzynarodowym oznaczeń geograficznych pochodzących z ich terytorium, które są chronione i zarejestrowane na mocy prawa Unii. Wnioski takie są składane:

- a) na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego; lub
- b) z ich własnej inicjatywy.

3. Na podstawie takich wniosków Komisja przyjmuje akty wykonawcze zawierające wykaz oznaczeń geograficznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 3

Anulowanie oznaczenia geograficznego pochodzącego z państwa członkowskiego, które jest zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym

1. Komisja przyjmuje akt wykonawczy w celu wystąpienia z wnioskiem do Biura Międzynarodowego o anulowanie rejestracji w rejestrze międzynarodowym oznaczenia geograficznego pochodzącego z państwa członkowskiego w następujących przypadkach:

- a) oznaczenie geograficzne przestało być chronione w Unii; lub
- b) na wniosek państwa członkowskiego, z którego pochodzi dane oznaczenie geograficzne, złożony:
 - (i) na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego; lub
 - (ii) z jego własnej inicjatywy.

2. Akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

3. Komisja niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o wniosku dotyczącym anulowania.

Artykuł 4

Publikacja oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Komisja publikuje rejestrację międzynarodową, o której została powiadomiona przez Biuro Międzynarodowe na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, która dotyczy:

- a) zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym oznaczeń geograficznych, w przypadku których Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 pkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim; oraz
- b) produktu, w przypadku którego zapewniona jest ochrona na poziomie unijnym w postaci oznaczeń geograficznych.

2. Rejestrację międzynarodową, o której mowa w ust. 1, publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, seria C. W publikacji zamieszcza się informację o rodzaju produktu i państwie pochodzenia.

Artykuł 5

Ocena oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Komisja dokonuje oceny rejestracji międzynarodowej, o której została powiadomiona przez Biuro Międzynarodowe na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, dotyczącej oznaczeń geograficznych zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym, w przypadku których Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim, aby ustalić, czy w publikacji tej znajduje się zawartość obowiązująca określona w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego na podstawie porozumienia lizbońskiego i aktu genewskiego (zwanego dalej „wspólnym regulaminem wykonawczym”) oraz informacje dotyczące jakości, renomy lub cech charakterystycznych określone w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego oraz sprawdza, czy publikacja, o której mowa w art. 4, dotyczy produktu, w przypadku którego zapewniona jest ochrona na poziomie unijnym w postaci oznaczeń geograficznych.
2. Ocena, o której mowa w ust. 1, przeprowadzana jest w terminie czterech miesięcy od dnia rejestracji oznaczenia geograficznego w rejestrze międzynarodowym i nie obejmuje oceny pozostałych szczegółowych przepisów unijnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu oraz, w szczególności, przepisów dotyczących norm sanitarnych i fitosanitarnych, norm handlowych lub etykietowania żywności.

Artykuł 6

Postępowanie w sprawie sprzeciwu w przypadku oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. W terminie czterech miesięcy od dnia publikacji rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 4 organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę na terytorium Unii lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia mogą wnieść sprzeciw do Komisji.

Sprzeciw wnosi się w jednym z języków urzędowych instytucji Unii.

2. Sprzeciw, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy zostanie wniesiony w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu i jest oparty na następujących podstawach:
 - a) oznaczenie geograficzne zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym koliduje z nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt i istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu;
 - b) oznaczenie geograficzne zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym jest całkowicie lub częściowo homonimiczne z oznaczeniem geograficznym już chronionym w Unii, a w praktyce zachodzi niewystarczające rozróżnienie między warunkami lokalnego i tradycyjnego stosowania oraz prezentacji oznaczenia geograficznego, o ochronę którego zawnioskowano, a oznaczeniem geograficznym już chronionym w Unii, uwzględniając konieczność zapewnienia zainteresowanym producentom równego traktowania i niewprowadzania konsumentów w błąd;
 - c) ochrona w Unii oznaczenia geograficznego zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym stanowiłaby naruszenie prawa wcześniejszego znaku towarowego na poziomie unijnym, regionalnym lub krajowym;
 - d) ochrona w Unii oznaczenia geograficznego państwa trzeciego zagrażałaby stosowaniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub wyłącznemu charakterowi znaku towarowego na poziomie unijnym, regionalnym lub krajowym lub istnieniu produktów, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez okres co najmniej pięciu lat przed datą publikacji rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 4;
 - e) oznaczenie geograficzne zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym odnosi się do produktu, w przypadku którego nie jest zapewniona ochrona na poziomie unijnym w postaci oznaczeń geograficznych;
 - f) nazwa, której rejestracja jest przedmiotem wniosku, jest terminem rodzajowym na terytorium Unii;
 - g) warunki określone w art. 2 ust. 1 ppkt (i) i (ii) aktu genewskiego nie są spełnione; lub
 - h) oznaczenie geograficzne zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym jest homonimiczną nazwą wprowadzającą w błąd konsumenta, prowadzącą go do przekonania, że produkty pochodzą z innego obszaru, nawet jeżeli nazwa ta odpowiada rzeczywistemu terytorium, regionowi lub miejscu pochodzenia danych produktów.
3. Podstawy sprzeciwu określone w ust. 2 podlegają ocenie Komisji w odniesieniu do terytorium Unii lub jego części.

Artykuł 7

Decyzja o objęciu ochroną w Unii oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Jeżeli, w oparciu o ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 5, warunki określone w tym artykule są spełnione i nie został wniesiony sprzeciw lub dopuszczalny sprzeciw, Komisja w stosownych przypadkach, w drodze aktu wykonawczego, odrzuca wszelkie niedopuszczalne sprzeciwy i decyduje o objęciu ochroną oznaczenia geograficznego. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.
2. Jeżeli, w oparciu o ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 5, warunki określone w tym artykule nie są spełnione lub wniesiony został dopuszczalny sprzeciw, jak określono w art. 6 ust. 2, Komisja, w drodze aktu wykonawczego, decyduje w sprawie objęcia ochroną oznaczenia geograficznego zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych obejmujących produkty, które nie wchodzą w zakres kompetencji komitetów przewidzianych w art. 15 ust. 1, decyzję w sprawie objęcia ochroną przyjmuje Komisja.
3. W decyzji o objęciu oznaczenia geograficznego ochroną zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu określa się zakres przyznanej ochrony oraz można zawrzeć warunki, które są zgodne z aktem genewskim, a w szczególności przyznać okres przejściowy zgodnie z art. 17 aktu genewskiego i zasadą 14 wspólnego regulaminu wykonawczego.
4. Zgodnie z art. 15 ust. 1 aktu genewskiego Komisja powiadamia Biuro Międzynarodowe o odmowie uznania skutków danej rejestracji międzynarodowej na terytorium Unii w terminie jednego roku od otrzymania powiadomienia o rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 6 ust. 4 aktu genewskiego lub w przypadkach, o których mowa w art. 5 akapit pierwszy decyzji (UE) 2019/1754 – w terminie dwóch lat od otrzymania takiego powiadomienia.
5. Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes, Komisja może, w drodze aktu wykonawczego, cofnąć, w całości lub w części, odmowę, o której uprzednio powiadomiono Biuro Międzynarodowe. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Komisja niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o takim cofnięciu.

Artykuł 8

Stosowanie oznaczeń geograficznych

1. Akty wykonawcze przyjęte przez Komisję na podstawie art. 7 stosuje się bez uszczerbku dla innych szczególnych przepisów unijnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu oraz, w szczególności, dotyczących wspólnej organizacji rynków rolnych, norm sanitarnych i fitosanitarnych oraz etykietowania żywności.
2. Z zastrzeżeniem ust. 1 oznaczenia geograficzne chronione na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą być stosowane zgodnie z rejestracją międzynarodową tych oznaczeń geograficznych przez każdy podmiot wprowadzający produkt na rynek.

Artykuł 9

Unieważnienie skutków w Unii oznaczeń geograficznych państwa trzeciego zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes, Komisja może, w drodze aktu wykonawczego, unieważnić, w całości lub w części, skutki ochrony w Unii oznaczenia geograficznego w następujących przypadkach:
 - a) oznaczenie geograficzne przestało być chronione na terytorium Umawiającej się Strony pochodzenia;
 - b) oznaczenie geograficzne nie jest już zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym; lub
 - c) nie zapewnia się już zgodności z zawartością obowiązkową określoną w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego lub z informacjami dotyczącymi jakości, renomy lub cech charakterystycznych określonymi w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego.

2. Akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2, wyłącznie po tym, jak osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenci określani w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego otrzymali możliwość dochodzenia swoich praw.
3. Jeżeli od unieważnienia nie przysługuje już odwołanie, Komisja niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o unieważnieniu skutków rejestracji międzynarodowej oznaczenia geograficznego na terytorium Unii zgodnie z ust. 1 lit. a) lub c).

Artykuł 10

Związek ze znakami towarowymi

1. Ochrona oznaczenia geograficznego pozostaje bez uszczerbku dla ważności na poziomie unijnym, regionalnym lub krajowym wcześniejszego znaku towarowego, który zgłoszono lub zarejestrowano w dobrej wierze lub nabyto poprzez stosowanie w dobrej wierze na terytorium państwa członkowskiego, regionalnego związku państw członkowskich lub Unii.
2. Oznaczenie geograficzne zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym nie jest chronione na terytorium Unii, jeżeli przy uwzględnieniu renomy znaku towarowego, jego powszechnej znajomości oraz okresu, przez jaki jest on stosowany, ochrona danego oznaczenia geograficznego na terytorium Unii mogłaby wprowadzić w błąd konsumentów co do prawdziwej tożsamości produktu.
3. Nie naruszając ust. 2, znak towarowy, który zgłoszono lub zarejestrowano w dobrej wierze lub – o ile jest to przewidziane przez obowiązujące przepisy prawa – nabyto poprzez stosowanie w dobrej wierze na terytorium państwa członkowskiego, regionalnego związku państw członkowskich lub Unii przed dniem, w którym Biuro Międzynarodowe powiadomiło Komisję o publikacji rejestracji międzynarodowej oznaczenia geograficznego, i którego stosowanie byłoby sprzeczne z ochroną tego oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu w odniesieniu do danego produktu, a jego okres stosowania może zostać przedłużony niezależnie od ochrony tego oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub wygaśnięcia na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001⁽⁹⁾ lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436⁽¹⁰⁾. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie zarówno oznaczenia geograficznego, jak i danego znaku towarowego.

Artykuł 11

Przepisy przejściowe dotyczące nazw pochodzenia pochodzących z państw członkowskich, które zostały już zarejestrowane na mocy porozumienia lizbońskiego

1. W odniesieniu do każdej nazwy pochodzenia produktu pochodzącej z państwa członkowskiego, które jest Stroną porozumienia lizbońskiego, chronionej na mocy jednego z rozporządzeń, o których mowa w art. 1 niniejszego rozporządzenia, zainteresowane państwo członkowskie, na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego, lub z własnej inicjatywy, dokonuje wyboru, czy wystąpić z wnioskiem o:
 - a) rejestrację międzynarodową tej nazwy pochodzenia na mocy aktu genewskiego, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie ratyfikowało akt genewski lub przystąpiło do niego na podstawie upoważnienia, o którym mowa w art. 3 decyzji (UE) 2019/1754; albo
 - b) anulowanie rejestracji tej nazwy pochodzenia w rejestrze międzynarodowym.

Zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyborze, o którym mowa w akapicie pierwszym, do dnia 14 listopada 2022 r.

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), zainteresowane państwo członkowskie, w koordynacji z Komisją, sprawdza z Biurem Międzynarodowym, czy na potrzeby rejestracji na mocy aktu genewskiego należy wprowadzić jakiegokolwiek zmiany na podstawie zasady 7 ust. 4 wspólnego regulaminu wykonawczego.

Komisja upoważnia zainteresowane państwo członkowskie, w drodze aktu wykonawczego, do dokonywania niezbędnych zmian oraz powiadomienia Biura Międzynarodowego. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

2. W odniesieniu do każdej nazwy pochodzenia produktu pochodzącej z państwa członkowskiego, które jest Stroną porozumienia lizbońskiego, wchodzącej w zakres stosowania jednego z rozporządzeń, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, ale nie chronionej na mocy żadnego z tych rozporządzeń, zainteresowane państwo członkowskie, na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego, lub z własnej inicjatywy, dokonuje oceny, czy wystąpić z wnioskiem o:

- a) rejestrację tej nazwy pochodzenia na mocy stosownego rozporządzenia; albo
- b) unieważnienie rejestracji tej nazwy pochodzenia w rejestrze międzynarodowym.

Zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyborze, o którym mowa w akapicie pierwszym, i składa stosowny wniosek do dnia 14 listopada 2022 r.

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), zainteresowane państwo członkowskie występuje z wnioskiem o rejestrację międzynarodową tej nazwy pochodzenia na mocy aktu genewskiego, jeżeli to państwo członkowskie ratyfikowało akt genewski lub przystąpiło do niego na mocy upoważnienia, o którym mowa w art. 3 decyzji (UE) 2019/1754, w terminie jednego roku od dnia rejestracji oznaczenia geograficznego na mocy mającego zastosowanie rozporządzenia. Ust. 1 akapity trzeci i czwarty stosuje się.

Jeżeli wniosek o rejestrację na mocy mającego zastosowanie rozporządzenia został oddalony i wyczerpano stosowne administracyjne i sądowe środki odwoławcze lub jeżeli wniosek o rejestrację na mocy aktu genewskiego nie został wniesiony zgodnie z akapitem trzecim niniejszego ustępu, zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie zwraca się o anulowanie rejestracji tego oznaczenia geograficznego w rejestrze międzynarodowym.

3. W odniesieniu do nazw pochodzenia produktów, które nie wchodzą w zakres stosowania żadnego z rozporządzeń, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w przypadku których nie jest zapewniona ochrona na poziomie unijnym w postaci oznaczeń geograficznych, państwo członkowskie, które jest już Stroną porozumienia lizbońskiego, może utrzymać już dokonane rejestracje międzynarodowe.

Takie państwo członkowskie może również złożyć kolejne wnioski o rejestrację w rejestrze międzynarodowym na mocy porozumienia lizbońskiego takich nazw pochodzenia pochodzących z jego terytorium, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) zainteresowane państwo członkowskie powiadomiło Komisję o projekcie wniosku o rejestrację tych nazw pochodzenia; w takim powiadomieniu wykazuje się, że wniosek spełnia wymogi rejestracji określone na mocy porozumienia lizbońskiego; oraz
- b) Komisja w terminie dwóch miesięcy od takiego powiadomienia nie wydała opinii negatywnej; opinia negatywna może zostać wydana wyłącznie po konsultacji z zainteresowanym państwem członkowskim, w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, w których spełnienie wymogów rejestracji na mocy porozumienia lizbońskiego nie zostało w wystarczającym stopniu wykazane zgodnie z lit. a) lub w których rejestracja miałaby negatywny wpływ na politykę handlową Unii.

W przypadku gdy Komisja zwróci się o dalsze informacje dotyczące powiadomienia dokonanego na podstawie akapitu drugiego lit. a), termin do podjęcia działań przez Komisję wynosi jeden miesiąc od otrzymania tych informacji.

Komisja niezwłocznie informuje pozostałe państwa członkowskie o jakichkolwiek powiadomieniach dokonanych na podstawie akapitu drugiego lit. a).

Artykuł 12

Ochrona przejściowa nazw pochodzenia pochodzących z państwa trzeciego, które zarejestrowano na mocy porozumienia lizbońskiego

1. Państwa członkowskie, które były Stroną porozumienia lizbońskiego przed przystąpieniem Unii do aktu genewskiego, mogą nadal chronić nazwy pochodzenia pochodzące z państwa trzeciego będącego Stroną porozumienia lizbońskiego w ramach krajowego systemu ochrony, ze skutkiem od dnia, w którym Unia stała się Umawiającą się Stroną aktu genewskiego, w przypadku nazw pochodzenia zarejestrowanych do tego dnia na mocy porozumienia lizbońskiego.

2. Ochrona, o której mowa w ust. 1:

a) jest zastępowana ochroną w ramach unijnego systemu ochrony dla konkretnej nazwy pochodzenia, jeżeli jest ona przyznana decyzją przyjętą na podstawie art. 7 niniejszego rozporządzenia po przystąpieniu zainteresowanego państwa trzeciego do aktu genewskiego, pod warunkiem że ochrona przyznana decyzją przyjętą na podstawie art. 7 niniejszego rozporządzenia zachowuje ciągłość ochrony danej nazwy pochodzenia w danym państwie członkowskim;

b) wygasa dla konkretnej nazwy pochodzenia w dniu, w którym kończą się skutki rejestracji międzynarodowej.

3. W przypadku gdy nazwa pochodzenia pochodząca z państwa trzeciego nie jest zarejestrowana na mocy niniejszego rozporządzenia lub ochrona krajowa nie została zastąpiona zgodnie z ust. 2 lit. a), za konsekwencje takiej ochrony na poziomie krajowym odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.

4. Środki podejmowane przez państwa członkowskie na podstawie ust. 1 wywołują skutki jedynie na poziomie krajowym i nie mają wpływu na handel wewnątrzunijny lub międzynarodowy.

5. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1, przekazują Komisji wszelkie powiadomienia dokonane przez Biuro Międzynarodowe na mocy porozumienia lizbońskiego. Komisja przekazuje te powiadomienia wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

6. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oświadczają Biuru Międzynarodowemu, że nie mogą zapewnić ochrony krajowej nazwie pochodzenia produktu, która wchodzi w zakres stosowania jednego z rozporządzeń, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, zarejestrowanej na mocy porozumienia lizbońskiego i o której zostały powiadomione, od dnia, w którym Unia stała się Umawiającą się Stroną aktu genewskiego.

Artykuł 13

Oplaty

Oplaty, które należy uiścić na podstawie art. 7 aktu genewskiego, jak określono we wspólnym regulaminie wykonawczym, ponosi państwo członkowskie, z którego pochodzi oznaczenie geograficzne lub osoba fizyczna lub prawna, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjent określony w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego. Państwa członkowskie mogą nałożyć na osoby fizyczne, prawne lub beneficjentów obowiązek uiszczenia części lub całości tych opłat.

Artykuł 14

Specjalna składka finansowa

Jeżeli dochody związku szczególnego pochodzą zgodnie z art. 24 ust. 2 ppkt (v) aktu genewskiego, Unia może wnieść specjalną składkę w ramach środków dostępnych na ten cel z rocznego budżetu Unii.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. W odniesieniu do następujących produktów Komisję wspomagają następujące komitety w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011:

- a) w przypadku produktów sektora win wchodzących w zakres stosowania art. 92 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 – Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony w art. 229 tego rozporządzenia;
- b) w przypadku aromatyzowanych produktów sektora wina zdefiniowanych w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 251/2014 – Komitet ds. Aromatyzowanych Produktów Sektora Wina ustanowiony w art. 34 tego rozporządzenia;
- c) w przypadku napojów spirytusowych zdefiniowanych w art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008⁽¹⁾ – Komitet ds. Napojów Spirytusowych, o którym mowa w art. 47 rozporządzenia (UE) 2019/787;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16), częściowo pozostające w mocy do dnia 24 maja 2021 r.

- d) w przypadku produktów rolnych i środków spożywczych objętych zakresem stosowania art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 – Komitet ds. Polityki Jakości Produktów Rolnych ustanowiony w art. 57 tego rozporządzenia.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 16

Monitorowanie i przegląd

Do dnia 14 listopada 2021 r. Komisja dokonuje oceny uczestnictwa Unii w akcie genewskim i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące głównych ustaleń. Ocena opiera się między innymi na następujących aspektach:

- a) liczba chronionych i zarejestrowanych na mocy prawa Unii oznaczeń geograficznych, w przypadku których zostały złożone wnioski o rejestrację międzynarodową oraz przypadki, w których ochrona została odrzucona przez Umawiające się Strony będące państwami trzecimi;
- b) ewolucja liczby państw trzecich uczestniczących w akcie genewskim oraz podejmowane przez Komisję działania w celu zwiększenia tej liczby, jak również wpływ obecnego kształtu prawa Unii w zakresie oznaczeń geograficznych na atrakcyjność aktu genewskiego dla państw trzecich; oraz
- c) liczba i rodzaj oznaczeń geograficznych państw trzecich, które zostały odrzucone przez Unię.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego,

D. M. SASSOLI

Przewodniczący

W imieniu Rady,

T. TUPPURAINEN

Przewodniczący

Deklaracja Komisji w sprawie możliwego rozszerzenia unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne

Komisja przyjmuje do wiadomości rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie możliwego rozszerzenia unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne.

Aby uzyskać dalsze dowody ekonomiczne i prawne dotyczące ochrony nierolnych oznaczeń geograficznych w ramach jednolitego rynku, Komisja rozpoczęła w listopadzie 2018 r. badanie, będące uzupełnieniem badania z 2013 r. Celem badania było również uzyskanie dalszych danych dotyczących takich kwestii, jak konkurencyjność, nieuczciwa konkurencja, podrabianie produktów, postrzeganie przez konsumentów, koszty/korzyści oraz skuteczność modeli ochrony nierolnych oznaczeń geograficznych w świetle zasady proporcjonalności.

Zgodnie z zasadami lepszego stanowienia prawa i zobowiązaniami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa Komisja przeanalizuje wyniki badania, a także sprawozdanie dotyczące uczestnictwa Unii w akcie genewskim, o którym mowa w artykule dotyczącym monitorowania i przeglądu rozporządzenia w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, oraz rozważy ewentualne dalsze kroki.

Deklaracja Komisji w sprawie procedury określonej w art. 11 ust. 3 rozporządzenia

Komisja przyznaje, że procedura określona w art. 11 ust. 3 rozporządzenia stanowi konieczność prawną z uwagi na wyłączną kompetencję Unii, jednocześnie jednak oświadcza, że w kontekście obowiązującego dorobku prawnego UE wszelka interwencja Komisji tego rodzaju miałaby charakter wyjątkowy i musiałaby być należycie uzasadniona. W trakcie konsultacji z danym państwem członkowskim Komisja dołoży wszelkich starań, aby wspólnie z nim wyjaśnić wszelkie wątpliwości i uniknąć wydania negatywnej opinii. Komisja zauważa, że negatywna opinia byłaby wydawana danemu państwu członkowskiemu na piśmie i zgodnie z art. 296 TFUE byłyby w niej podane powody jej wydania. Komisja pragnie też podkreślić, że negatywna opinia nie wykluczałaby możliwości ponownego złożenia wniosku dotyczącego tej samej nazwy pochodzenia, jeśli przyczyny wydania negatywnej opinii zostałyby usunięte lub nie miałyby już zastosowania.
